

Koncerthangszerré tenni a citerát

Lajkó Félix a Mező című lemezről, szimfonikus és filmzenei munkáiról

A jövőre negyvenéves vajdasági hegedűvirtuóz és kreatív komponista, Lajkó Félix pályafutása – akárcsak a muzsikája – tele van váratlan fordulatokkal, meglepetésekkel. 2013-ban például nem hegedűvel, hanem citerával – a Mező című lemezzel – jutott a World Music Charts Europe világzenei toplistájának élére. Most éppen szimfonikus zenekari projektekre, köztük egy hegedűverseny megírására készül; a filmzenei felkérések is rendre megtalálják, és rendíthetetlenül koncertezik világszerte. Egy valami nem változik: zenéjét lehetetlen műfaji vagy stílári kategóriákba besorolni. Lajkó Félix újévi koncertje január 2-án lesz, a Művészetek Palotájában.

◆ Retkes Attila

Gramofon: „1983 – Lajkó Félix megkapja élete első citeráját. 2013 – Lajkó Félix elkészíti élete első citerás lemezét.” Ez egy részlet a Mező című album ajánló szövegéből. Mennyire kísérté végig az életedet és a pályádat az elmúlt három évtizedben ez az egyszerű pengetős népi hangszer, a citera?

Lajkó Félix: Otthon, a Vajdaságban a nyolcvanas évek elején része volt a hétköznapiaknak a citerázás, a népzene és a néptánc szeretete. Ezt a szocialista Jugoszlávia sem tudta kiölni az emberekből. Kilencévesen könyörögtem egy jó citeráért édesanyámnak, aki végül csak Budapestről, egy jeles hangszerkészítőtől, Gáts Tibortól tudott beszerezni egy megfelelő hangszert. Azóta eltelt harminc év, s én egyformán szeretem a hegedűt és a citerát. Hegedűn ugyan jóval többet gyakorolok, de ennek csak az az oka, hogy technikai és zenei szempontból is sokkal nehezebb hangszer. A citeránál viszont arra kell figyelni, hogy roppant érzékeny: a hőmérséklet változásaira például nagyon rosszul reagál. Az is szép feladat, hogy a citerát – a hagyományos kontextusából részben kiragadva – igazi koncerthangszerre tegyem. Az elmúlt évek koncertjein egyre többet használtam a citerát, közös tokban hordom a két hangszert, s Horváth Lászlóval, a Fonó igazgatójával lassan megérelődött bennünk a gondolat, hogy érdemes lenne egy citerás lemezt készíteni. A zenésztársaim itt is változatlanok: Brasnó Antal brácsázik, Kurina Mihály cimbalmozik és Kurina Ferenc bőgőzik. Szeretem őket, sokat köszönhetünk egymásnak.

G.: Komoly szakmai siker a World Music Charts Europe listájának élére kerülni – a magyar művészek közül utoljára Sebestyén Mártának sikerült, még valamikor a kilencvenes évek elején. Mennyire érdekelnek a külső elismerések, a sikerek, a díjak?

L. F.: Nem érdekelnek, de már nem is tiltakozom ellenük. Tudomásul veszem, hogy a külső elismerés, a siker, a „sztárolás” valamennyire szükséges ahhoz, hogy az emberek figyeljenek a zenémre, hogy meg tudják tölteni nagy koncerttermeket. Ugyanígy vagyok a „világzene” fogalmával is: játszom klasszikus zenét, jazzre emlékeztető témákat, népzene-t, cigányzenei és balkáni motívumokat és még sok minden mást, de magamtól eszembe sem jutott volna, hogy mindezt valamilyen kategóriába kellene behelyezni. Mégsem bánom, ha world musicnak nevezik, mert elfogadtam, hogy a szakmának – a lemezkiaadóknak, a koncertszervezőknek, a produce-

PÁLYAKÉP

Lajkó Félix 1974-ben született a Vajdasági Topolyán. Környékbeli népzeneésztől tanult hegedülni és citerázni – az iskolából hamar kimaradt, intézményes zeneoktatásban nem részesült. Az 1990-es évek elején Dresch Mihállyal muzsikált, majd 1995-ben elkészítette első önálló lemezét, amelyet azóta kilenc album követett. Honlapján a legfontosabb koncerthelyszínek között az alábbi városok szerepelnek: Tokió, Amszterdam, Berlin, Pozsony, Prága, Budapest, Brassó, Belgrád, Szarajevó, Ljubljana, Frankfurt, Lyon, Bordeaux, Velence, Verona, Edinburgh, London, Tallinn, Bécs, New York. További információ: www.felixlajko.hu

reknek – és a közönségnek is szüksége van valamilyen azonosítási pontra.

G.: Az elmúlt időszakban egyre fontosabb szerephez jut pályádon a filmzene-írás. Mi az, ami a vizuális művészettel való együttműködésben ennnyire megragadott?

L. F.: Szeretem a filmzenéket, mert nagyon változatos, sokszínű feladat ezeknek a létrehozása. Meghatározó élményem volt Mundruczó Kornél Delta című filmje, amelynek a zenéjét a Duna-deltában vettük fel. Amikor jöttem haza vonattal az utolsó forgatásról, azt éreztem, hogy én egész életemben már csak zenélni akarok. Tavaly egy dokumentumfilm készítésében vettem részt, amelynek témája egy amerikai pilóta és az ő gépét 1999-ben, a Vajdaság felett lelövő magyar katona későbbi barátsága. Mindig megtalál valamilyen filmzenei feladat, és szívesen vállalom, mert úgy érzem, gazdagodom általa, tanulok belőle.

G.: Januárban ismét vendégszólólista leszel a Budafoki Dohnányi Zenekar újévi koncertjén, s úgy tudom, kifejezetten szimfonikus zenekari repertoárral készülsz erre a fellépésre. Pontosan mire számíthat a közönség?

L. F.: Azt még magam sem tudom; csak annyit biztos, hogy a régebbi repertoárból készül néhány nóta zenekari átdolgozása. Ott Rezső fagottművész, zeneszerző barátom írja

ezeket a verziókat, s tervezzük,

hogy a koncert után egy lemezfelvételt is készítsünk. Mivel Rezső nagyon profi a zeneszerzésben és a hangszerelésben, reálisnak tartom, hogy 2014-ben egy hegedűversenyt is létre tudunk hozni közösen. Ezt persze ne úgy képzeljük el, mint Beethoven vagy Mendelssohn Hegedűversenyét: kilépünk a klasszikus formai keretek közül, de azért igazi concerto lesz. ■

Fotó: Bácsi Róbert

A FONÓ BUDAI ZENEHÁZ HÍREI

a Gramofonban

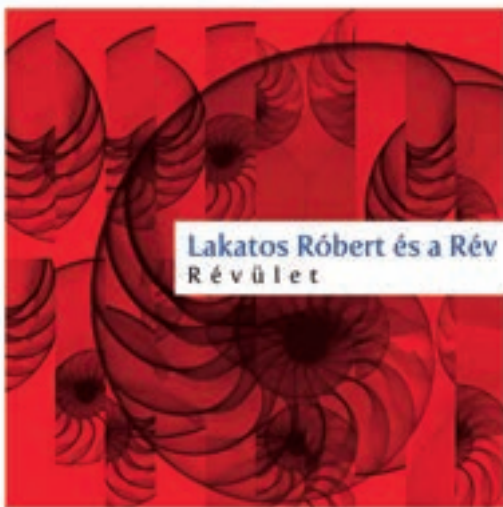
A FONÓ A VILÁG HÚSZ LEGJOBB WORLD MUSIC KIADÓJA KÖZÖTT

A világ legrangosabb világzenei szakmai rendezvénye, a WOMEX (World Music Expo) idén összeállította közzé Top Label 20-as listáját, ahol a Fonó egyetlen magyar kiadóként szerepel. A Fonó Lajkó Félix: Mező, Lajkó Félix: Makovecz turné és Both Miklós: Csillagfészek című lemezével került a világ 20 legjobb kiadója közé. A Womex minden évben a világzenei vásár előtt jelenti be hivatalosan a legjobb kiadók listáját. A kiválasztásnál figyelembe veszik a toplistas helyezéseket: Lajkó Félix Mező című lemeze két hónapja vezeti a World Music Charts Europe világzenei toplistát.

A Fonó az elmúlt évtizedekben mintegy 250 népzenei és világzenei lemezt adott ki, többek között a Csík zenekar összes albumát, Herczku Ágnes, Lajkó Félix, Both Miklós, Dresch Mihály és a Cimbaliband lemezeit. Különleges volt 50 lemezes Új Pátria című kiadványuk, amely az elmúlt évek legjelentősebb hazai népzenei gyűjtésének, az Utolsó Órának zenei anyagát tartalmazza. Több száz label közül került a Fonó – egyetlen magyar kiadóként – a húsz legjobb közé. 25 ország 48 világzenei rádiós szakemberének szavazatai alapján teszik közzé minden hónapban a World Music Charts Europe világzenei toplistáját, amelynek alapján a WOMEX minden évben a világzenei vásár előtt kiválasztja a 20 legjelentősebb kiadót. Az első helyezettnek az azévi WOMEX-en díjat adnak át. 2012-ben a francia Lusafrica, idén a brit Riverboat Records kapta a listaelsőnek járó elismerést.

A Top Label lista elérhető a WOMEX weboldalán:

http://www.womex.com/realwomex/2013/Label_Award.html

MEGJELENT LAKATOS RÓBERT ÉS A RÉV: RÉVÜLET CÍMŰ LEMEZE

A Lakatos Róbert brácsaművész által alapított RÉV zenekar idén ünnepli 10. születésnapját. Tagjai felvidéki magyar zenészek és magyarországi muzsikusok, akiknek közös anyanyelve a magyar népzene. Az új lemez, amelyen autentikus népzene, feldolgozások és saját szerzemények egyaránt helyet kaptak, a Fonó gondozásában jelent meg.

18 ÉVES A FONÓ

Ezelőtt 18 évvel, 1995 őszén nyitotta meg kapuit a Fonó Budai Zeneház. Idén nagykorúságát ünnepli a népzene, világzene és jazz egyik legkiemelkedőbb hazai kulturális központja és lemezkiadója. A zeneház jubileumi Fonó18 sorozatában fellépnek mindazok a művészek, akik a házba nem vendégként, hanem „haza” jönnek, hiszen pályájuk kezdete vagy életük egy meghatározó szakasza a házhoz kötődik. Az októberben elkezdődött és egészen szilveszterig tartó Fonó18 koncertek decemberi szakaszában fellép Magyarországon először Mohammad Reza Mortazavi Berlinben élő, világhírű iráni ütőhangszeres művész, valamint többek között Dresch Mihály, Herczku Ági, Nikola Parov, Lukács Miklós, a Cimbaliband, a Both Miklós FolkSide, a Fonó zenekar, és a Balázs Elemér Quintet.

BUDA FOLK BAND: MAGYAR VILÁGI NÉPZENE

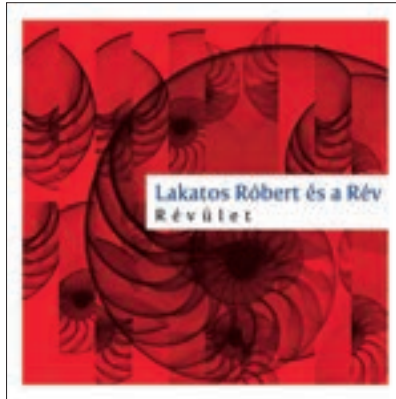
A régi Muzsikás-albumok jutottak eszembe a zenekar fénykorából, ifjabb Csoóri Sándorral, aki kellő kreativitással újította meg a magyar népzénet abban a korban, amikor farmernadrágban volt divat hagyományt őrizni. Nem világzenét csinált, nem írt számokat, de azért itt-ott belenyúlt, hangszert cserélt, elő- és utójátékokkal tagolta a nótákat. A tánc-házások nagy slágereit alkotta népdalokból. Valami hasonlóan gondolkodik a Buda Folk Band is, ösztönösen követve apáik örökségét, elvégre Éri- és Csoóri-fiú ott muzsikál a bandában.

Nem tudom, a mai világzenei kínálatban hol helyezzem el ezt a stílust, mindenesetre kevésbé jön be, mint egykor a Muzsikás-nóták. Talán az idő múlt el ezek felett, vagy egyszerűen csak már nem hatnak az újdonság erejével, de tény, sokkal jobban szól a muzsika, amikor hagyják magukat autentikus zenét játszani, és nem terhelik meg a megfélemleni akarás kényszerével. Régi vita, én mindenesetre afelé hajlok, hogy a népzene a saját lábán is megáll bármely korban, nem szükséges erőszakot tenni rajta csak azért, hogy modernnek tűnjön az előadója.

Kifejezetten virtuóznak és jó hangulatúak a kalotaszegi dallamok, látszik, hogy ebben élnek igazán a fiúk. Ami már kevésbé tetszetős, az az énekhang kérdése. Márczi Anna nem rosszul, de nem is kimagaslóan énekel, a még ifjabb Csoóri Sándor viszont nem rendelkezik kifejezetten jó énekhanggal, és egyáltalán nem magával ragadó az énekstílusa. Űde szívfolt ennek ellenére a nagypapa Csoóri Sándor Ördögpile című verse, amit az unoka előad, itt valahogy olyan belső kamrák nyílnak meg, hogy még a rekedtes hangszínt is megbocsájtjuk. Bár jó hangulatú a lemez, élőben sokkal sodróbb erejű a banda, kár, hogy ez nem jön át annyira a felvételeken.

Kiss Eszter Veronika

Fénymag Közhasznú Egyesület
BFB2013

LAKATOS RÓBERT ÉS A RÉV ZENEKAR: RÉVÜLET

A cím csak szójátéknak szánt ötlet, nincs köze a zenéhez. Nem baj. A szerény grafikával díszített piros borító, a korrekt, arányos szöveg és a felsorolt előadók megérdemlik a bizalmat. Nem csaló-dunk: mintegy negyvenpercnyi jó zene következik, ha bekapcsoljuk a lejátszót. A Hajnalodik és a Brácsatánc után megint nagyon jó lemezt hozott létre a 2005-ben alakult csapat. A hét szám a mű-faji sokszínűség jegyében fogant, bár a kísérő-szövegben olvasható „legbensőbb hangzásvilág” nem volt feltétlenül felfedezhető a számomra... Az Osztinátó szövegtelen, rövid, énekelte betét egy jó – elég sok hangszert felvonultató – dinamikus alap-on; jól felépített ívben, szerencsés tempóban. A Csárdás és szapora a tánc-házásabb vonalat képviseli, és bizony bárhol megállná a helyét! Szeretni-való az ének, megragadó a kíséret. A szerelem oly madárka több szakaszból áll, változóan jó zene, talán az eleje aggályos egy kicsit; mindenesetre engem nem győz meg a szövege, bár kétségte-lenül „beleléf”, ahogy mondani szokás. Az egyre fokozódó lendület és a határozott, karakteres be-fejezés viszont jó végkicsengést ad az elhangzot-taknak. A Bodrogközi a személyes kedvencem, a Sír a szemem, hull a könnyem pedig igazi szívből szóló panasz: itt valóban megragadható a már em-legetett legbensőbb hangzásvilág. A kíséret nélkü-l induló, majd lassan-lassan gazdag harmóniákra fölépítkező és a végére „visszagamányosodó” em-beri hang az egyik legőszintébb zenei varázslat a lemezen. Oglanin Elinde – a kísérőfüzetben meg-ígért balkáni hangulat ebben a számban a tetőfo-kára hág, a Szúnyog dal pedig progresszív, a régít újjal ötvöző hangon keres aktualizálási megoldá-sokat. Nem mindenben erős, de nagyon jó, hall-gatható, ajánlható.

Pödör Eszter

Fonó Budai Zeneház
FA 285-2

RENDAHGYÓ PRÍMÁSTALÁLKOZÓ II.

Két dudás egy csárdában – ismerjük a mondást, hát még mennyire igaz ez tíz „prímásra”! Lakatos Róbert értelmezésében ugyanis mindenki prímás, aki vezeti a zenekart, csak hogy ezt egyszerre csak egy valaki teheti meg. Ez a képzavar már csak azért is problémás, mivel a legtöbb számban van hegedű, ez az igazi dallamhangszer, és szükségszerűen a hegedűs irányít, attól függetlenül, hogy bizonyos instrukciókat ad a többi muzsikus is. A Rendhagyó Prímástalálkozó elnevezése tehát értelmezhetetlen, de azért a muzsikájuk kifejezetten élvezetes, főleg azért, mert a második korongjuk alig terhelte mondvasinált világzenével.

Az első szám ugyan mindjárt az, amolyan „vegyesvágott”, van benne minden, ami később a lemezen terítékre kerül. Nem is jó, amikor a stílus-sok ilyen kényszeredetten keverednek, és hiába Dresch Mihályé a feldolgozás, ezúttal csalódás az egyvelege. Az utolsó szám, Fehér László balladája a zenekar-alapító Lakatos Róbert szerzeménye, érezni az építkezést, a fokozást, kissé ötletelen, de legalább nem zavaró. Minden, ami a kettő közé került, autentikus muzsika, méghozzá élvezetes, könnyed „örömmzenei” előadásban. Kisebb-na-gyobb problémák azért itt is akadnak: Both Miklós gitáros kalotaszegije számomra például idegen. Nem jön össze a kíséret a gitárral, nem illik a ha-gyományos dallamokhoz ez a hangszín, nem hangszer-szerű az eredeti díszítés, így a „gitárosí-tása” sem hangzik természetesnek. Nem is értem, mit keres a gitár, mint dallamhangszer az autentikus magyar népzeneben. Herczku Ágnes éneke pedig – nincs jobb szó rá – modoros, nemcsak ezen a le-mezen, hanem úgy általában az elmúlt években felvett egyfajta énekstílust, ami sem neki, sem a népzene-nek nem áll jól.

Kiss Eszter Veronika

Fonó Budai Zeneház
FA 284-2

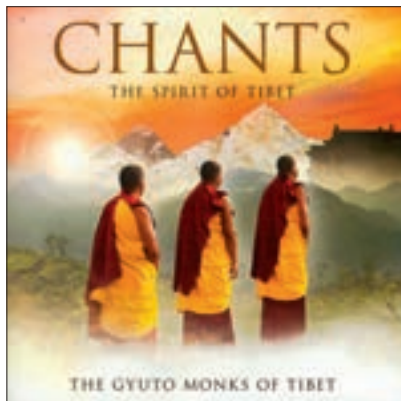
MÉAV: THE CALLING

Az évezredek múltja visszatekintő, páratlanul gazdag ír-kelta folklórkincs hosszú ideje reneszánszát éli. Húsz évvel ezelőtt aligha gondolta bárki is, hogy tradicionális ír muzsikával meg lehet tölteni a Concertgebouw vagy a Carnegie Hall nézőterét, s ez azóta mégis sokszor megtörtént. Ebben a folyamatban megkerülhetetlenül fontos szerepet vállaltak a world music és a crossover előadói – még akkor is, ha produkcióik művészi színvonalát gyakran és jogosan bírálták a kifinomultabb ízlésű kritikusok és zenebarátok. A dublini énekesnő, Méav sok szempontból tipikus karriert mondhat magáénak. A jogi doktorátussal rendelkező diva klasszikus zenei tanulmányokat folytatott, majd a Riverdance Choir tagjaként kapcsolatba került Michael Flatley népszerű előadásaival. Egyik főszereplője lett a Lord of the Dance-produkciónak, majd alapító tagja a Celtic Woman elnevezésű lánycsapatnak, amellyel a Billboard World Music Charts első helyéig jutott. Ezután kezdett szólókarrierbe: eddigi albumai közül talán az EMI gondozásában megjelent Celtic Journey aratta a legnagyobb sikert. Most pedig egy olyan producerrel (Craig Leon) dolgozott együtt új, The Calling című lemezén, aki korábban műfajoktól függetlenül bizonyította, hogy ért a sztár-csináláshoz: kliensei között volt Luciano Pavarotti, Blondie és a Ramones is. Ír, skót, angol és amerikai népdalokból merítettek alapanyagot, s ezt egy kulturált, bár nagyon semleges, kilúgozott, gitáralapú „contemporary pop” környezetbe helyezték. A The Calling dalai így kellemesen hallgatható, ízléses melódiák, autentikusnak azonban semmilyen szempontból nem nevezhetők. A siker – a hanglezárási válság ellenére – így is garantált: 2013-ban Méav könnyen és jól eladható termék.

Retkes Attila

Warner Classics – Magneoton
2564645669

THE GYUTO MONKS OF TIBET:
CHANTS – THE SPIRIT OF TIBET

Csak a csalódás és a kedvetlenség... Ez marad a lemez meghallgatása után. Hiába az élménybeszámoló a kísérőfüzetben, hiába a szemléletes képekkel leírt tapasztalatok, és hiába a magas igényeket megfogalmazó technikai törekvés (a 3D-s hangzás megvalósítása). A gyuto (más átírás szerint gyüto vagy gyütö) szerzetesek személyes társaságában, távoli világában rögzített hangfelvételek és a lenyűgöző benyomások ellenére nem sikerült jó lemezt csinálni. Mind a tíz szám mellé idéz a kísérőfüzet egy-egy mondást a szerzetesektől, afféle aforizmát, de mélyebb összefüggések hiányában ezek amolyan magazinbölcsekségek maradnak, életreceptek esős délutánokra. Sajnos nem túlzok. Ha pedig a hangzásvilágról kell beszámolni, az meg végképp lesújtó. A szirupos, szintetikus háttérbe illesztett egy-két hangnyi eredeti már köszönőviszonyban sincs a szerzetesek által megszólaltatott énekelt imákkal. Mi végre a szöveges leírás a zengés erejéről és hatalmáról, ha meg sem csodálhatjuk, mert csak egy-két másodpercig szól. Erőszakosan termelődnek mellé a legbanálisabb akkordok, a ritmikai beskatulyázások, és pillanatok alatt triviális háttérzenét kreál belőle az igénytelenség: orvosi várók, kozmetikai szalonok ellazító zenéit. Egy feldolgozás lehet sikerült, szellemes, érdekes, igényes – erre a lemezre egyik jelző sem illik. Csak azért jött létre talán, mert divatos egzotikus dolgokkal kirukkolni. Nem beszélve arról a kínos tényről, hogy ezek szakrális zenék, a szerzetesek mélyes tisztelete és bölcseége által övezett szent hangok. Mit keres a hozzá nem értő, avatlan civil kezében ez az alapanyag? Ha szabad tanácsolnom: olvassunk inkább Kőrösi Csoma Sándor leveleiből; mindannyian jobban járunk vele.

Pödör Eszter

Decca – Universal
3744530

RY COODER & CORRIDOS FAMOSOS:
LIVE IN SAN FRANCISCO

A hatvanhat éves amerikai énekes-gitáros-zeneszerző, Ry Cooder az elmúlt tizenöt évben – a Buena Vista Social Club újrafelfedezése óta – első sorban a világzene fogalmkörébe tartozó projekteken dolgozott, és sokat játszott együtt afrikai, illetve ázsiai zenészekkel. Közben szólóalbumokat is készített, amelyeken a negyvenes-ötvenes évek Amerikáját idézte meg, illetve társadalmi problémákkal (szegénység, migráció) foglalkozott. Mostani lemeze, a Corridos Famosos nevű zenekarával készített Live in San Francisco határozottan visszatérés sokkal korábbi – a tengerentúli blues, folk és country elemeiből összegyűrt – zenei világához. Cooder több mint harmincöt éve nem adott ki koncertlemezt, ezért is előzte meg nagy várakozás az új albumot, amelynek anyagát – az 1977-es Show Time-hoz hasonlóan – San Franciscóban, a Great American Music Hallban rögzítette. Sajátos hangulatú tribute-album született, amellyel olyan legendás honfitársai előtt tisztelget, mint a blues ősgenerációjához tartozó Lead Belly vagy a folk emblemikus alakja, Woody Guthrie; sőt még a Sam the Sham and the Pharoas nevű, azóta elfeledett zenekar 1965-ös világslágerét (Wooly Bully) is új kontextusba helyezi. A CD-t figyelmesen végighallgatva Cooder Rolling Stones-korszakának (a hetvenes években számos lemezen játszott Jaggerékkel), illetve filmzenéinek (főleg a Wim Wenders-opusoknak) hatása, konkrét motívumai is nyomon követhetők. Az eredmény: nagyon kulturált, nosztalgikus hangulatot árasztó örömszene, kiváló instrumentális teljesítménnyel, de kevés izgalommal. Négy és fél évtizedes pályafutás után persze roppant nehéz újat mondani, de egy-két váratlan megoldásnak azért örültem volna.

Retkes Attila

Nonesuch/Warner – Magneoton
400207

GRAMOFON KÖNYVEK

Szirányi Gábor: Zongorabillentyűk

A Gramofon Könyvek sorozatban, 2013-ban jelent meg Szirányi Gábor: Zongorabillentyűk című kötete, amely a Liszt Ferenc által megteremtett magyar zongorista mesteriskola három kimagasló pedagógusának, Thomán Istvánnak, Szalay Stefániának és Böszörményi-Nagy Bélának állít emléket. A szerző a Liszt Ferenc Zeneakadémia könyvtárának nyugalmazott igazgató-helyettese, az intézmény történetének avatott kutatója.

„Liszt Ferenc, a magyar zongoraiskola teremtő géniusza volt. Egész pályája során oly büszkén vállalt és hirdetett magyarságának – mintegy megkoronázásaként – a gyakorlatban is újabb bizonyosságát adta élete utolsó évtizedeiben, amikor Weimar és Róma mellett Pestre helyezte otthonát, majd tekintélyével és személyes részvételével döntő szerepet vállalt a pesti Zeneakadémia megalapításában, de talán legfőképp, fáradságot nem ismerő, lenyűgözően szuggesztív tanításával. Fiatalon szerzett zenei örökségét és óriássá teljesedett művészi minden-tudását a tanítványok tucatjaival osztotta meg – akik aztán nagyvilág-szerte szórták szét e megtermékenyítő magokat. Ahogy Thomán István is tette – karöltve Erkel Ferencsel –, Zeneakadémiánk legnagyobb dicsőségére (...) A mesterek és tanítványok végtelen folyamának újabb történéseit már kötetünk lapjai is őrzik. E tanulmányok szerzője, Szirányi Gábor a testvérem, akivel gyermekkorunkat zongorista Szüleink – a Dohnányi-tanítvány Édesapánk és Keéri-Szántó Imre-növédéék Édesanyánk –, valamint a Nagyváradon zeneiskolát alapító egykori Thomán- majd Bartók-tanítvány Nagymamánk révén ugyanazok az erős zenei élmények határozták meg. De amíg én zongorista tanulmányaimmal talán jobban követtem a családi tradíciókat, Gáborban a zenei kvalitás, folyvást vetekedve remek íráskészségével, klarinétosként szólalt meg. Így hamar hivatássá érlelődő érdeklődése a Zeneakadémia Könyvtárhoz vezette, ahol

évtizedeken át nemcsak eredetiben kutathatta zenei múltunk sokáig csak a polcokon megbúvó titkait, hanem folyamatos publikációival rendre a nagyerdemű elé is tárhatta felfedezéseit. Most is bizvást állíthatom, hogy Zongorabillentyűk tanulmányai, túl azok személyességén és forrásértékű történetiségükön, fontos adalékok az immár másfél százados zongoristahistóriánk sajátos folyamatának pontosabb megismeréséhez.”

(Szirányi János zongoraművész,
zenei szerkesztő, a Bartók Emlékház igazgatója)

**Gramofon
1996 óta a klasszikus zene és
a jazz szolgálatában!**

A Gramofon Könyvek sorozat korábbi kiadványai:

Kiadványainkról bővebb információ, és rendelés
a www.gramofon.hu oldalon, és az zene@gramofon.hu e-mail címen!